

Алло? Привіт, сонце, — захекано почала розмову, знімаючи панчохи й червоні туфлі на підборах у своєму кабінеті.

— Як усе пройшло?

— Чудово! Компанія рухатиметься за моєю стратегією. Власникам усе сподобалось. Зараз всі з наради йдуть у ресторан на вечерю. Я сказала, що маю невідкладні справи. Типу «сорі, гайз, іншим разом», — проторохкотіла я чоловікові в айфон, взуваючи білі кеди.

Я люблю стримане офісне вбрання, але комфорт люблю більше. Тому після важливих робочих конференцій чи зустрічей завжди перевдягаюсь у щось кежуальне. Якби мала свою компанію, дозволила б усім дівчатам ходити на роботу без ліфчиків.

— То ви сьогодні втрюх зустрічаєтесь? І навіть Женья до Києва приїхала?

— Так! Майже всі в зборі. Таке буває рідко.

— А твої дівки хоч знають, від чого ти відмовляєшся заради зустрічі з ними?

— Серденько, тут головне, що це усвідомлюю я. Ми вже три місяці не паскудили Женькиного колишнього. Настя бідкається, що з початку локдауну набрала три зайвих кілограми. Ти ж розумієш, що все це треба терміново обговорити під акомпанемент булькання просеко.

Я подивилась у дзеркало, приховане за шафінкою з нагородами мого відділу. Білу сорочку зав'язала на талії, підкотила рукави, розстібнула верхні гудзики. Чорна спідниця-олівець слабо пасувала кедям, але грайливий настрій кінця робочого тижня лоскотав усе тіло. Тож я зав'язала високого хвоста, начепила масивні золотаві кульчики-кільця, збризувалась улюбленими парфумами й вискочила з кабінету назустріч пригодам.

— Ірино, — зіштовхнулась у коридорі з директором, — мені сказали, що ви не йдете на вечерю з усіма. В чому річ?

Я помітила, як він ретельно оцінює моє перевтілення через кілька хвилин після закінчення наради.

«Господи, дядь, ну як тобі пояснити, що я обожаю проводити час — а особливо вечори — зі своїми друзями та сім'єю?» — подумала я, але натомість лише посміхнулась.

— Знову ваш літературний клуб? — запитав керівник.

Я один-єдиний раз виклала в сторіз, що йду в літклуб на обговорення «Тріумфальної арки» Ремарка. І замість просто лайкнути чи поставити вогник в офісі з цього роздули цілу піар-кампанію. Але зараз те, що директор самостійно придумав мені відмазку, виявилось напрочуд доречно.

— Так, Павле Миколайовичу. Не те щоб це клуб... Швидше клубчик. Але я сьогодні модераторка, тому пропустити ніяк не можу. Планували ще до початку пандемії, — дуренька школярська посмішка зависла на моєму обличчі.

— Що будете обговорювати?

— Панас Мирний. «Повія», — я навіть не зрозуміла, як мій рот почав говорити, не попередивши мозок. Трохи почервоніла від власної брехні.

— Іри-и-ино, ви така багатогранна. Знову дивуєте мене, — всміхнувся Павло й нарешті відпустив мене до Панаса.

Певно, ця мала розбишака Ірка житиме в мені до самої смерті. Саме вона дає мені цю особливу любов до життя.

Коли я сіла в таксі, навігатор водія показав, що за сім хвилин будемо біля місця зустрічі. За цей час я мала встигнути привітати брата Толіка з днем народження, намастити губи червоним і записатись до стоматолога.

Чарівний голос радіоведучої Анни Балент привітав слухачів із першою п'ятницею літа.

— А після безсмертного хіта ми повернемося до нашого героя в студію «Про що говорять чоловіки».

Залунав оксамитовий голос Тараса Чубая:

*Коли до губ твоїх лишається тів подиху,
Коли до губ твоїх лишається тів кроку,
Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко.*

Вікно таксі було прочинене. Київ досі пахнув цвітом каштанів і антисептиком. Мурахи бігали по тілу, як у далекому дитинстві, коли я так чекала на кінець весни й навчального року.

Наше літнє місце зустрічі вже 13 років було незмінним — біля «Київської перепічки». Якщо взимку ми з дівчатами грішили всілякими севиче з окуня в ресторанах Борисова чи вітелло тоннато в «Паровозі», то з приходом тепла ставали справжніми.

З роками столиця змінила мої смаки й погляди, але трикити були непохитними: я страшенно любила смачно й багато поїсти, на 100 відсотків віддавалась сім'ї та друзям, а ще розмовляла українською. До останнього в дитинстві добраче доклали рук мої брати. Серед усіх своїх столичних друзів я єдина щебетала українською.

Дівчата взяли по перепічці й томатний сік в одноразових білих паперових стаканчиках. Я — замість соку ще одну сосиску в тісті.

— Яке ж це диво, що в твоє тільце, як у мишки, поміщається стільки їжі, — поправляючи брендові окуляри, сміється Настя.

— Не зовсім диво. Швидше роки сумлінної праці й практики. В жінці має бути родзинка! — смакуючи золотистим тістом, відповіла я.

— У твоєму випадку це не родзинка, а цілий чорнослив! — додає Женя.

Ми звернули з Хмельницького на Пушкінську, щоб улюбленими двориками дійти до Майдану. Голодні після робочого дня, всі з азартом гризли свої перепічки: коли ж у тісті з'явиться довгоочікувана сосиска зі смаком студентських років?

— То що? Організм не обдуриш? — весело сказала я й витерла рота серветкою після жирної перепічки.

— Нарешті! Ірко, дякую, що пришвидшуєш нашу традицію, — пожвавішала Женя.

Кожна дістала з сумочки по термочашці. Настя пішла в найближче кафе й попросила, поки їй не буде, мовчати і нічого одна одній не розповідати, щоб вона ніц не пропустила.

За три хвилини вона вийшла з пляшкою холодного просеко. Ми зайшли в арку, щоб ніхто не бачив, як три поважні менеджерки зустрічають літо. Настя майстерно й тихо відкоркувала пляшку — і за мить шипіння бульбашок у різнокольорових чашках уже натякало на незабутній дівчачий вечір.

Коли вже дійшли до кінця вулиці Грінченка, я попросила дівчат сфотографувати мене з чашкою:

— Кину фотку Толіку. Щоб знав, як я люблю брата: знову не пропускаю його день народження!

— У тебе дуже класні брати. Як у них справи? — запитала Настя.

Я добре знала: їй цікавить, як справи у одного конкретного, але вона соромиться уточнювати. Завжди соромилась.

— Усе добре, Насть. У всіх трьох.

— Поїдеш туди цього літа? — перебила Женя.

— Не впевнена... Та й нема до кого вже їхати.

Ми дихали літом і нашими спогадами. Дитяча радість прорізалась назовні все більше й більше з кожним наступним ковтком. Аж поки наша трійця не вирішила привітати мого Толіка по фейстайму.

Не зачинила.

Хрясь!

— А зараз?

— Зачинила, — каже тато й заводить нашого білого чистенького «джигулятора-2106».

Він завжди миє машину перед тим, як їхати в село. Мабуть, щоб не було до чого прискіпатися його батькам. Чи сестрам. Чи сусідам. Чи родичам сусідів.

— Мам, а є щось почавкати? — питаю я, ледь відїхавши від підїзду рідного дому.

— Давай хоч за місто виїдемо, га?

І ось я вже бачу, як велетенські літери «луцьк» у дзеркальному відображенні стрімко наближаються мені назустріч. У цю мить я вже простягаю руку на передне сидіння по мішленівську страву — бутерброд із маслом, ковбасою «Московська» й свіжим огірком. Цей смак лоскотатиме мої гастрономічні ерогенні зони до кінця життя. Пухкенький теремнівський чорний хліб, зроблений хлібокомбінатом (де б ви думали?) у Теремно, солонувате жирне масло, добротної товщини шматочки ковбаси й свіжий почищений огірок із грядки. Якби існували парфуми з таким букетом, я ними вмивалася б. Я жую й підспівую татовим улюбленицям Іво Бобулу та Лілії Сандулесу, голоси яких лунають із